

Kasim Hussein

”Min syster gick aldrig i skolan”

Berättat för | Frida Engman
Bild | Carla da Costa Bengtsson

Det var inte självklart att jag skulle börja i skolan och jag var jätteglad när jag väl började i sju- eller åtta-års åldern. På den tiden bodde jag i ett lerhus med mamma, pappa, två småsyskon och farmor och farfar. Vi hade ingen elektricitet och många hade nog aldrig hört talas om TV. Bakom vår by fanns det stora berg där vi hämtade pinnar som vi eldade för att laga mat och värma oss på vintrarna.

Undervisningen var bara på förmiddagar och varje morgon promenerade vi i en timme för att ta oss till skolan. Jag älskade matte, det var mitt favoritämne! Helst ville jag räkna hela tiden men vi hade begränsat med skrivhäftan och pennor så det gick inte. Vi använde pennorna tills de verkligen inte gick att använda längre, och tappade man sin visste man inte vad som väntade en.

Vi var cirka 70 stycken i vår klass och

Kasim Hussein

Kasim Hussein kom till Sverige som ensamkommande flyktingbarn. I dag är han 25 år gammal, bor i Nässjö och arbetar med det EU-finansierade projektet Flyktingbarn på höglandet, för bättre mottagande av ensamkommande ungdomar och barn. Han har varit aktiv i SAK sedan 2006.

vi satt alla på golvet. 70 stycken pojkar alltså. Tanken att flickor skulle gå i skolan fanns inte. Jag tänkte inte så mycket på min syster då. Det var som en självklar del av livet att hon bara skulle vara hemma för ta hand om min lillebror eller hjälpa mamma för att lära sig att sköta om ett eget hem när hon väl gifter sig i 14-15 årsåldern.

OM JAG HADE FÖTTS SOM TJEJ hade jag nog inte varit i Sverige i dag. Jag hade kanske bott kvar i Afghanistan och om jag hade överlevt den stora mödradödligheten som drabbar många kvinnor hade jag haft ett flertal barn vid det här laget. Jag skulle heller aldrig ha upplevt hur det känns att

Frida Engman
föreningshandläggare
Svenska Afghanistankommittén

leka med kompisar på en skolgård eller göra något man verkligen älskar, som att räkna matte eller skriva en bok.

I TREDJE KLASS besökte Svenska Afghanistankommittén vår skola. Efter ett tag hade alla elever på skolan tillgång till pennor, skrivhäften och skolväskor. Att få något sådant fanns inte i vår värld – och vi fick det helt gratis!

Jag kommer fortfarande ihåg känslan när jag fick ta emot skolmaterialet, det var en stor dag i mitt liv och det förändrade även mina klasskamraters liv. Hjälpen var liten, men effekten stor. Dess största betydelse var att jag förstod att det fanns människor som tänkte på oss, att någon visste att vi fanns. Genom detta fick vi också en bekräftelse på att utbildning var något viktigt. Det var som ett ljus i en mörk tunnel och är nog en stor orsak till det liv jag har idag. Det motiverar mig än i dag som en drivkraft att hjälpa andra.

Tack vare ett bra samarbete med de äldre i byn, finns nu en flickskola i området jag växte upp i, men fortfarande går för många flickor inte i skolan. På många platser existerar inte skolor och flickor tvingas vandra flera timmar till fots för att komma till den närmaste, vilket leder till att många föräldrar stoppar dem av oro för deras säkerhet. På många platser är flickskolor inte ens tillåtna. Där får flickor inte ens gå ut, de skall vara helt osynliga. Men de är också barn och precis som alla andra har även de en dröm som de vill förverkliga. I ett flertal områden i Afghanistan är det socialt

” Det som krävs för att alla barn ska få gå i skolan i Afghanistan är fred.”

Kasim Husseini

accepterat att flickor bara ska vara hemma, det måste förändras.

Min syster gick aldrig i skolan i Afghanistan, men hon gick några år i Iran och i dag pluggar hon sin fjärde termin till läkare i Rumänien.

SKOLAN ÄR RÄDDNINGEN för befolkningen och för Afghanistan. Utbildning är grunden i människors liv, speciellt i dagens samhälle. Alla borde få möjligheten att utbilda sig och uppmuntras till att göra det. Afghanistans befolkning består till stor del av ungdomar under 25 år, men deras röster hörs dåligt. Flickors röster hörs inte alls.

Det som krävs för att alla ska få gå i skolan i Afghanistan är fred. Det är åtminstone det enkla svaret, men det kommer inte bli fred inom den närmaste framtiden. Därför är det extra viktigt att arbeta med människor som bor på landsbygden i Afghanistan, att ge barn möjlighet att gå i skolan och att få äldre att inse vikten av utbildning. För att kunna göra det krävs både resurser och stöd från människor som oss som kan hjälpa till. Vårt stöd gör en enormt stor skillnad i många människors liv i Afghanistan. Det vet jag. •